

[A. C. Normann.]

Venstre og de konservative forsøgte jo sidste år at få regeringen til at fastsætte skattnedsættelsens størrelse, længe før vi kunne beregne, hvor stort kasseoverskuddet blev. Det viste sig altså bagefter, at det var såre klogt af regeringen, at den ikke forsøgte at fastsætte skattnedsættelsen i blinde, men ventede, til overskuddet kunne beregnes, og det vil i år — selv om det ville være rart at kunne vifte med en skattnedsættelse forud for valget — være ganske uforvarligt at fastsætte dennes størrelse, før vi kan se omtrent, hvorledes årets overskud bliver, og før vi kan vurdere, hvordan forholdet mellem produktion og forbrug i den kommende tid vil udvikle sig.

Ja, det havde været uendelig meget taknemligere — det forstår man også, når man lytter til det ærede medlem hr. Poul Møller — det havde været meget, meget taknemligere blot at følge oppositionen og sætte skatterne voldsomt nedad og så låne bagefter. Men på længere sigt har det nu også sine fordele, at folk ser, at det går ordentligt til i statens øverste ledelse, og at de politiske partier ikke mister al ansvarlighed, når der skal være valg. Skattepolitikken må på ethvert tidspunkt samordnes med den økonomiske politik med det formål, at forbruget ikke stiger stærkere end produktionen. Det er min opfattelse, at den kommende tids økonomiske politik og stigningen i statens indkomster på grund af den stigende velstand vil afgive muligheder for en gradvis nedsættelse af skatterne. Derfor har det radikale venstre fremsat sit skatteprogram, som nedsætter skatterne i takt med den økonomiske udvikling, men som afviser en øjeblikkelig voldsom skattnedsættelse, der vil øge efterspørgsel og forbrug med deraf følgende forhøjelse af omkostningerne og ringere konkurrenceevne, alt imens vareindførslen fra udlandet forceres og valuta-reserverne samtidig tømmes.

Her ligger den store forskel mellem det radikale venstres og oppositionens forslag om skattelettelser. Forskellen er lige så stor som afstanden mellem ansvarlighed og letsindighed.

Ved en overfladisk vurdering af de skatteforslag, vi hørte fremsat nu ved dette mødes begyndelse, og som der endnu ikke har været mulighed for at gennemgå, har jeg i alt fald

fået den opfattelse, at man kan sige om disse skatteforslag, at de er så indviklede, at de færreste er i stand til at bedømme dem, hvis ikke der bliver lejlighed til en meget grundigere gennemgang end den, de har fået under fremsættelsestalerne i eftermiddag. Jeg har den fornemmelse, at det skattegrundlag, der her er blevet fremsat, i stedet for at forenkle systemet nærmest gør den meget omtalte skattejungle tættere, end den har været hidtil. Men det må vi jo nu drøfte nærmere i den kommende tid. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde før, at han troede ikke på mirakler. Så forstår man bedre, at der i oppositionens taler i eftermiddag kommer så lidt optimisme til orde med henblik på valget.

Det skatteprogram, det radikale venstre for nylig fremsatte, og som først og fremmest indeholder en stor udvidelse af proportionalskattens indtægtsområde kombineret med en skat på storforbrug har til hensigt at præmiere den private opsparing og en øget arbejdsindsats, idet forslaget betyder, at det aldeles overvejende antal skatteydere ikke mere skal betale en større skat af den sidste del af deres skattepligtige indkomst end af den første del, samt fordi forslaget også næsten afskaffer sambeskatningens ulemper. Vi mener altså, at skattepolitikken bør være et led i finanspolitikken.

Det vil fremgå af mine bemærkninger, at vi ikke har den opfattelse, at oppositionen har fortjent nogen bukset for sin økonomiske politik; men med hensyn til skattepolitikens teknik er vi alligevel ikke længere fra hinanden, end at der dog kan blive til en enkelt blomst, omend af forsigtighedshensyn holdt i efterårets svindende farver. Oppositionen synes nemlig at have sagt til sig selv, at skal der blive realitet i de mange års snak om skattereformer, så må vi vist hellere interessere os noget mere for det radikale venstres tanker; og mindre end en uge efter at vi på vort hovedbestyrelsesmøde havde foreslået udvidet proportionalsskat, højere skattefri formuegrænse til fremme af den jævne opsparing, ophævelse af ungdomsskatterne, nedsættelse pr. barn i selve skatten i stedet for i indtægten, et gammelt radikalt krav, som de to partier aldrig har villet høre på før, ja, så siger oppositionen nu i dag akkurat det samme på disse områder. Den har oven i købet givet grønt lys for de krav, der